

А — Дейност на Съда на публичната служба през 2011 г.

От председателя г-н Sean Van Raepenbusch

1. През 2011 г. се извърши смяна на трима членове, чийто мандат изтече. Това е първата съществена промяна в състава на Съда на публичната служба от неговото създаване досега¹.

2. Съдебната статистика на Съда на публичната служба показва, че през 2011 г. отново значително се е увеличил броят на заведените дела (159) в сравнение с предходната година (139), през която вече бе отчетено осезаемо нарастване на жалбите (111 през 2008 г. и 113 през 2009 г.).

Броят на приключените дела (166) от своя страна е много по-голям от този през миналата година (129) и в количествено отношение е най-добрият резултат на Съда на публичната служба от неговото създаване досега².

Броят на висящите дела леко е намалял в сравнение с миналата година (178 към 31 декември 2011 г. срещу 185 към 31 декември 2010 г.). Следва да се отбележи още, че средната продължителност на производството чувствително е намаляла (14,2 месеца през 2011 г. срещу 18,1 месеца през 2010 г.)³ поради увеличаването на броя на делата, приключени по-специално с определения (90 през 2011 г. срещу 40 през 2010 г.).

През 2011 г. пред Общия съд на Европейския съюз са подадени 44 жалби срещу решения на Съда на публичната служба. За същия период са отхвърлени 23 жалби срещу негови решения, 7 от решенията му са отменени изцяло или частично, а 4 дела, решенията по които са обжалвани, са върнати за ново разглеждане.

Осем дела са приключени с уреждане на спора по взаимно съгласие, което означава, че е налице намаление на броя на такива дела в сравнение с предходната година (12) и връщане на равнището от 2007 г. и 2008 г. (7).

3. В изложението, което следва, ще бъдат представени най-значимите актове на Съда на публичната служба. Поради липсата на съществени новости при обезпечителните производства⁴ и правната помощ, посветените на тези въпроси раздели ще отпаднат от доклада за тази година.

¹ През 2009 г. се извърши смяна на един от съдиите поради назначаването му в Първоинстанционния съд.

² Решение от 24 ноември 2010 г. по дело Комисия/Съвет, С-40/10, даде възможност на Съда на публичната служба да приключи с определение 15 дела, заведени срещу извлеченията от ведомостите за заплата след приемането на Регламент (ЕС, Евратом) № 1296/2009 на Съвета от 23 декември 2009 година за адаптиране, считано от 1 юли 2009 г., на възнагражденията и пенсиите на длъжностните лица и другите служители на Европейския съюз и на корекционните коефициенти, прилагани по отношение на тях.

³ Като не се отчетат периодите на евентуално спиране.

⁴ През тази година председателят на Съда на публичната служба постанови седем определения за обезпечителни мерки. Три от тях са определения за заличаване или за липса на основание за произнасяне по същество.

I. Процесуални аспекти

Компетентност на Съда на публичната служба

В Решение от 20 януари 2011 г. по дело Strack/Комисия (F-121/07, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба приема, че е компетентен да се произнесе по жалба, подадена на основание на член 236 ЕО, за отмяна на отказ на институция на Съюза да уважи заявление за достъп до документи, подадено от длъжностно лице на основание на Регламент № 1049/2001⁵, когато в основата на това заявление е служебното правоотношение, което съществува между това лице и съответната институция.

Условия за допустимост

1. Срокове

Тъй като в приложимите за ЕИБ норми липсват уточнения относно процесуалните срокове, които могат да бъдат противопоставени на членовете на нейния персонал, в редица решения Съдът на публичната служба прилага по аналогия сроковете, предвидени в Правилника (Решение от 28 юни 2011 г. по дело De Nicola/ЕИБ, F-49/10, и Решение от 28 септември 2011 г. по дело De Nicola/ЕИБ, F-13/10; Определение от 4 февруари 2011 г. по дело Arango Jaramillo и др./ЕИБ, F-34/10, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз).

2. Спазване на досъдебната процедура

В Решение от 12 май 2011 г. по дело Missir Mamachi di Lusignano/Комисия (F-50/09, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба приема, че допустимостта на исканията за обезщетение, основани на различни видове вреди, трябва да бъде разглеждана поотделно за всеки един от тези видове. В този смисъл, за да бъдат допустими исканията за обезщетение на даден вид вреди, е необходимо той да е бил посочен в отправеното до администрацията искане за обезщетение, а впоследствие срещу отхвърленото искане да е подадена административна жалба.

3. Произтичащ от договор сложен фактически състав

Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) е предложила на служителите договор за неопределено време, съдържащ клауза за прекратяване, приложима в случай че заинтересованите лица не бъдат включени в списъка с резерви, изготвен след конкурс на общо основание. В Решение от 15 септември 2011 г. по дело Bennett и др./СХВП (F-102/09) Съдът на публичната служба приема, че този подход наподобява сложен фактически състав, състоящ се от определен брой тясно свързани решения, началото на който се слага с включване в договорите на клауза за прекратяване, и при който след изготвяне на списък с резерви се стига до приемане на решения за прекратяване на тези договори. Поради това Съдът на публичната служба приема, че съществува възможност чрез възражение да се извърши позоваване на неправомерността на спорната клауза в подкрепа на исканията за отмяна на решенията, с които се прекратяват договорите в рамките на този сложен фактически състав.

⁵ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

Съдебно производство

1. Поверителни документи

В Решение по дело *Missir Mamachi di Lusignano/Комисия*, посочено по-горе, Съдът на публичната служба установява правилото, че единствено императивни съображения, изведени по-специално от защитата на основните права, биха могли да обосноват по изключение прилагането на класифициран документ към преписката по делото и предоставянето му на всички страни без съгласието на администрацията. При липсата на такива съображения и с оглед на член 44, параграф 1 от Процедурния си правилник Съдът на публичната служба изготвя чрез администрацията резюме на този документ, което няма поверителен характер. Като констатира обаче, че резюмето не позволява на жалбоподателя да се позове на правото си на ефективна съдебна защита и че предоставянето на достъп до посочения документ е изключено, дори и само на адвоката на жалбоподателя в помещенията на секретариата, Съдът на публичната служба се отклонява от горепосочената разпоредба и се основава на релевантните извлечения от въпросния документ, за да може да се произнесе след запознаване с всички конкретни обстоятелства, въпреки че документът не е бил предоставен на заинтересованото лице.

2. Встъпване

В две определения от 19 юли 2011 г. по дело *Vötmcke/ЕИБ* (F-105/10 и F-127/10) Съдът на публичната служба приравнява представителите на персонала на ЕИБ на комитетите по персонала в институциите, за които се прилага Правилникът, и напомня, че посочените комитети имат характера на вътрешни за съответните институции органи, поради което не разполагат с процесуална правоспособност. Ето защо Съдът на публичната служба отхвърля като недопустима подадената от тези представители молба за встъпване.

В Определение по дело *Vötmcke/ЕИБ* (F-105/10) Съдът на публичната служба, като взема предвид съдебната практика — съгласно която в съдебен спор относно избори на представляващите персонала органи всеки служител извежда от своето качество на избирател достатъчен интерес за подаване на жалба, с която да иска представителите на персонала да бъдат избрани на основата на избирателна система, съответстваща на разпоредбите на Правилника — стига до извода, че членовете на персонала извеждат също от качеството си на избиратели пряк и действителен интерес от разрешаването на спор относно задължителната оставка на вече избран от персонала представител. Поради това молбата им за встъпване е приета за допустима.

3. Съдебни разноски

Когато институция, орган или организация на Европейския съюз ангажира адвокат, възниква въпросът дали и при какви условия изплатените на последния възнаграждения представляват „подлежащи на възстановяване съдебни разноски“ на основание член 91, буква б) от Процедурния правилник.

В това отношение в Определение от 27 септември 2011 г. по дело *De Nicola/ЕИБ* (F-55/08 DEP) Съдът на публичната служба отбелязва, че системният отказ тези възнаграждения да се считат за необходими, а следователно и за подлежащи на възстановяване разходи, под предлог, че администрацията не е длъжна да се подпомага от адвокат, би противоречал на правомощие, присъщо за упражняването на правото на защита. При все това Съдът на публичната служба отбелязва и че всички служители на Съюза трябва

да разполагат с достъп до правосъдие при равни условия и степента на ефективност на правото им на обжалване не може да се различава в зависимост от бюджетни или организационни съображения на техния работодател. Той приема също, че институцията, която иска да ѝ бъдат възстановени платените на нейния адвокат възнаграждения, трябва да докаже въз основа на обективни съображения, че тези възнаграждения са представлявали „необходими разходи“ за целите на производството. Тя може да направи това, като установи по-конкретно наличието на конюнктурни и временни причини, свързани по-специално с инцидентно допълнително натоварване с работа или с непредвидено отсъствие на персонал от нейната правна служба, или като установи, че става въпрос за случай, в който жалбоподател е подал значителен по обем и/или брой жалби и ако не бе ангажирала адвокат, тя е щяла да бъде принудена да използва несъразмерно ресурсите на службите си за разглеждането на посочените жалби.

Накрая Съдът на публичната служба уточнява, че общият брой работни часове, които обективно могат да се разглеждат като необходими, трябва по принцип да бъде оценен на една трета от часовете, които биха били необходими на адвоката, ако той не е могъл да разчита на извършената преди това работа от правната служба на институцията.

4. Преразглеждане

През тази година за пръв път Съдът на публичната служба се произнася по молби за преразглеждане, подадени на основание на член 44 от Статута на Съда на Европейския съюз и на член 119 от Процедурния правилник.

Едно от въпросните дела, по които е поискано преразглеждане на решението, е отменено частично след подадена пред Общия съд на Европейския съюз жалба. Жалбоподателят обаче иска цялостно преразглеждане на постановеното от Съда на публичната служба решение. Съдът на публичната служба приема, че исканията за преразглеждане са недопустими в частта, по отношение на която решението, постановено от разглеждащата жалбата юрисдикция, е заменило първоинстанционното решение. Освен това, тъй като подалото молбата за преразглеждане лице не оспорва постановеното в производството по обжалване решение, неговата молба не е довела до изпращане на делото на Общия съд на Европейския съюз на основание на член 8, параграф 2 от приложение I към Статута на Съда (Решение от 15 юни 2011 г. по дело *De Brito Sequeira Carvalho/Комисия*, F-17/05 REV).

Освен това в няколко решения от 20 септември 2011 г. (по дело *De Buggenoms* и др./Комисия, F-45/06 REV, по дело *Fouwels* и др./Комисия, F-8/05 REV и по дело F-10/05 REV, както и по дело *Saintraint/Комисия*, F-103/06 REV) Съдът на публичната служба констатира, че определение, с което по силата на член 74 от Процедурния правилник се заличава делото от регистъра, взема предвид само волята на ищеца или жалбоподателя да оттегли иска или жалбата си и липсата на становище от ответника, така че поради непроизнасянето на съда на Съюза по поставените в делото въпроси в този случай няма решение, което може да бъде предмет на преразглеждане по смисъла на член 119 от Процедурния правилник.

Нещо повече, като се основава на обстоятелството, че от адвоката, който представлява дадена страна, по принцип не се изисква да представя пълномощно, Съдът на публичната служба приема, че не би могъл чрез производство по преразглеждане да реши, че даден отказ или оттегляне не са валидни по отношение на определени жалбоподатели, тъй като техният съветник е действал без съгласието им.

II. По същество

Общи принципи

1. Възможност за позоваване на директивите

Като следва пътя, очертан от по-ранната съдебна практика, която прави възможно известно противопоставяне на институциите на директиви, приети от тях по отношение на държавите членки, в Решение от 15 март 2011 г. по дело *Strack/Комисия* (T-120/07, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба отбелязва, че Директива 2003/88⁶ има за цел да определи минимални изисквания за безопасност и здраве при организацията на работното време, така че по силата на член 1д, параграф 2 от Правилника Комисията трябва да гарантира тяхното спазване при прилагането и тълкуването на нормите на Правилника, отнасящи се по-конкретно до годишните отпуски.

2. Право на защита

Като счита, че налагането на администрацията на изискване преди приемането на какъвто и да било акт с неблагоприятни последици да изслушва всеки засегнат служител би представлявало неприемлива тежест, в Решение от 28 септември 2011 г. по дело *AZ/Комисия* (F-26/10) Съдът на публичната служба приема, че на правното основание, изведено от нарушение на правото на защита, надлежно позоваване може да бъде извършено само доколкото, от една страна, оспорваното решение е прието вследствие на процедура срещу дадено лице, и от друга страна, е доказана тежестта на последиците, които това решение би могло да има върху неговото положение. Тъй като процедурата по повишаване не е насочена срещу длъжностните лица, Съдът на публичната служба приема, че администрацията не е длъжна да ги изслушва, преди да ги изключи от тази процедура.

3. Дискриминация

В Решение от 15 февруари 2011 г. по дело *Barbin/Парламент* (F-68/09, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба за пръв път прилага механизма на разместването на тежестта на доказване, предвиден в член 1 г от Правилника, съгласно който лице, което се счита за увредено, защото спрямо него не е бил приложен принципът на равно третиране, установи факти, които позволяват да се предположи, че срещу него съществува дискриминация, тежестта на доказване на липсата на нарушение на принципа на равно третиране е върху институцията.

В същото решение Съдът на публичната служба приема, че за да се прецени обосноваността на правно основание, изведено от наличието на дискриминация, следва да се вземе предвид целия релевантен фактически контекст, в това число и преценките, съдържащи се в предходни решения, които са станали окончателни. Според Съда на публичната служба принципът, съгласно който съдът не може да преразглежда окончателни решения, не го лишава от възможността да вземе предвид такова решение като указание, което наред с други може да установи дискриминационно поведение от страна на администрацията, тъй като

⁶ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

дискриминацията може да се разкрие едва след изтичането на сроковете за обжалване на решение, представляващо само една от нейните прояви.

Освен това отново в Решение по дело *Varbin/Парламент*, посочено по-горе, Съдът на публичната служба приема, че когато длъжностно лице упражни право, признато му от Правилника, като например правото на отпуск за отглеждане на дете, администрацията не може, без да постави под въпрос ефективността на посоченото право, да приеме, че положението на това длъжностно лице е различно от това на длъжностно лице, което не е упражнило това си право. Следователно поради този факт тя не може да прилага спрямо него различно третиране, освен ако тази разлика в третирането не бъде, от една страна, обективно обоснована, по-специално доколкото през съответния период тя само извежда последиците от липсата на полагаан труд от заинтересования служител, а от друга страна, стриктно пропорционална на дадената обосновка.

В Решение от 27 септември 2011 г. по дело *Whitehead/ЕИБ (F-98/09)* Съдът на публичната служба освен това напомня, че лице в отпуск по болест не се намира в същото положение като активно заето лице, така че няма общ принцип, който да налага на органа да игнорира периода, през който лицето е било в отпуск по болест, за да вземе предвид — при оценяване на приноса на това лице към изпълнението на задачите на неговата администрация с оглед на получаване на премия — факта, че то е разполагало с по-малко време, за да даде своя принос в дейността на своята служба.

Накрая в Решение от 29 юни 2011 г. по дело *Angioi и др./Комисия (F-7/07)* Съдът на публичната служба приема, че администрация, която трябва да избира между две решения, всяко от които води до разлика в третирането на две групи лица, има основание да избере това решение, при което се стига до по-незначителна разлика в третирането.

4. Явна грешка в преценката

В Решение от 24 март 2011 г. по дело *Sanga Fano/Съвет (F-104/09)*, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) и в Решение от 29 септември 2011 г. по дело *AJ/Комисия (F-80/10)*, постановени в областта на повишенията, както и в Решение от 29 септември 2011 г. по дело *Kimman/Комисия (F-74/10)*, което се отнася до доклад за оценка, Съдът на публичната служба приема, че грешка в преценката може да бъде квалифицирана като явна само когато може да се открие лесно в светлината на критериите, на които законодателят е възнамерявал да подчини упражняването на правомощието на администрацията по вземането на решения.

Освен това Съдът на публичната служба постановява в Решение по дело *Kimman/Комисия* и Решение по дело *AJ/Комисия*, посочени по-горе, че за да се установи, че администрацията е допуснала явна грешка в преценката на фактите, която грешка да може да обоснове отмяната на решение за повишаване или на доклад за оценка, доказателствата, които жалбоподателят следва да представи, трябва да бъдат достатъчни, за да лишат от правдоподобност направените от администрацията преценки. В този смисъл правното основание, изведено от явна грешка в преценката, трябва да бъде отхвърлено, ако въпреки изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства въпросната преценка може да бъде приета за вярна или приемлива.

В Решение от 28 септември 2011 г. по дело *AC/Съвет (F-9/10)* Съдът на публичната служба приема, че за да запази полезното действие на свободата на преценка, която законодателят е искал да повери на органа по назначаване (по-нататък „ОН“) в областта на повишаването, съдът не може да отмени едно решение само защото счита, че са налице факти, които предизвикват правдоподобни съмнения в извършената от ОН преценка. В този смисъл по това дело той

приема, че предвид очевидните заслуги на жалбоподателя ОН не би допуснал явна грешка в преценката, ако бе решил да го включи в групата на повишените длъжностни лица, но пък тази констатация не означава, че противоположното решение да не го повиши е опорочено от явна грешка в преценката.

От гореизложеното следва, че когато контролът на съда е ограничен до явна грешка в преценката, „съмнението е в полза на администрацията“.

5. Оправдани правни очаквания

В Решение от 15 март 2011 г. по дело Mioni/Комисия (F-28/10, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба напомня, че плащането на длъжностно лице на парични обезщетения от администрацията дори в продължение на няколко години не може само по себе си да се счита за конкретно, безусловно и непротиворечиво уверение, защото, ако това бе така, всяко решение на администрацията да откаже в бъдеще, а евентуално и за минал период, да плаща такива обезщетения, изплащани неоснователно на заинтересованото лице, системно би нарушавало принципа на защита на оправданите правни очаквания и по този начин би довело до загуба на голяма част от полезното действие на член 85 от Правилника относно възстановяването на неоснователно платените суми.

6. Задължение за полагане на грижа

В Решение от 17 февруари 2011 г. по дело Strack/Комисия (F-119/07) и в Решение от 15 септември 2011 г. по дело Esders/Комисия (F-62/10) Съдът на публичната служба приема, че изискванията към администрацията във връзка със задължението ѝ за полагане на грижа се увеличават съществено, когато става въпрос за длъжностно лице, за което е установено, че е със засегнато физическо или психическо здраве. В подобна хипотеза администрацията трябва да разгледа неговите искания в особено широк смисъл.

Кариера на длъжностните лица и на служителите

1. Конкурси

В Решение по дело Angioi/Комисия, посочено по-горе, Съдът на публичната служба приема, че когато нуждите на службата или на длъжността налагат това, в рамките на процедура за назначаване администрацията може законосъобразно да уточни езика или езиците, чието отличие или задоволително владение се изисква. Всъщност, макар такова условие да представлява a priori дискриминация, основана на езика, която по принцип е забранена от Правилника, то може да бъде обосновано с обективни и разумни съображения, свързани с легитимна цел от общ интерес в рамките на политиката на персонала. Необходимостта да се гарантира, че персоналетът разполага с езикови познания във връзка с езиците за вътрешна комуникация в институцията, представлява такава цел. Освен това съществува разумно съотношение на пропорционалност между това изискване и преследваната цел, тъй като от лицата не се изисква да владеят повече от един език за вътрешна комуникация.

2. Обявяване на свободна длъжност

В Решение от 28 юни 2011 г. по дело AS/Комисия (F-55/10, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба приема, че преходните разпоредби на приложение XIII към Правилника, които въвеждат за някои длъжностни лица от старите категории C и D ограничения в кариерата, не дават право на Комисията да им запазва определени

длъжности само на това основание и следователно да забранява достъпа до тях на други длъжностни лица, въпреки че те имат същата степен като първите длъжностни лица. Всъщност обстоятелството, че Комисията запазва наличието на принципна разлика между длъжностни лица, които имат една и съща степен и принадлежат към една и съща функционална група, по отношение на достъпа им до определени длъжности, не е съвместимо с една от целите на реформата на Правилника от 2004 г., състояща се в сливане на старите категории В, С и D в една-единствена функционална група АСТ.

3. Повишавания

а) Съпоставяне на заслугите

Като отбелязва, че член 43 от Правилника изисква атестационен доклад да бъде изготвян едва на всеки две години и че Правилникът не предвижда процедурата по повишаване да е със същата периодичност, в Решение от 10 ноември 2011 г. по дело *Merhzaoui/Съвет* (F-18/09) Съдът на публичната служба приема, че Правилникът не изключва възможността решение за повишаване да бъде взето и без ОН да разполага със скорошен атестационен доклад.

Освен това в Решение по дело *АС/Съвет*, посочено по-горе, Съдът на публичната служба приема, че макар член 45, параграф 1 от Правилника да определя оценката, езиковите познания и нивото на упражняваните функции като трите главни критерия, които следва да бъдат взети предвид при съпоставянето на заслугите, той все пак не изключва възможността да бъдат отчетени и други обстоятелства, стига те да могат да предоставят сведения за заслугите на длъжностните лица, които имат право да бъдат повишени.

В същото решение Съдът на публичната служба приема, че администрацията разполага с известна свобода на преценка във връзка с относителното значение, което да отдаде на всеки един от трите горепосочени критерия, тъй като член 45, параграф 1 от Правилника не изключва възможността между тези критерии да се извърши претегляне, когато то е обосновано.

Накрая отново в същото решение Съдът на публичната служба приема, че не би било налице противоречие с член 45 от Правилника, ако в преценката на заслугите на длъжностните лица се включат само езиците, чието използване има — предвид действителните нужди на службата — достатъчно съществена добавена стойност, за да изглежда необходимо за нейното правилно функциониране.

б) Прехвърляне в друга институция в хода на процедурата по повишаване

В Решение от 28 юни 2011 г. по дело *Mora Carrasco* и др./Парламент (F-128/10) и в Определение от 5 юли 2011 г. по дело *Alari/Парламент* (F-38/11) Съдът на публичната служба приема, че когато длъжностно лице може да бъде повишено през годината, в която е било прехвърлено от една институция на Съюза в друга, органът, компетентен да вземе решение относно повишаването му, е институцията, от която то се прехвърля. Всъщност член 45 от Правилника предвижда, че повишаването се извършва „след сравнително съпоставяне на заслугите“, а ОН на практика може да сравни само миналите заслуги на длъжностните лица, така че е необходимо заслугите на прехвърлилите се длъжностни лица да се сравнят със заслугите на длъжностните лица, които са били техни колеги през годината, предшестваща прехвърлянето им — преценка, която правомерно може да извърши само институцията, от която те се прехвърлят.

Заплати и социални предимства на длъжностните лица

1. Годишни отпуски

Съгласно член 4, първа алинея от приложение V към Правилника правото на отпуск, придобито през дадена календарна година, по принцип трябва се използва през същата година. От тази разпоредба следва още, че длъжностното лице има право всички дни отпуск, неизползвани през текущата календарна година, да бъдат пренесени в следващата календарна година, когато то не е могло да използва своя годишен отпуск по причини, свързани с изискванията на службата.

Като се основава на член 7, параграф 1 от Директива 2003/88⁷, която съгласно член 1д, параграф 2 от Правилника се прилага и по отношение на институциите, Съдът на публичната служба приема, че други причини, които независимо че са различни от изискванията на службата, също могат да обосноват пренасяне на всички неизползвани дни отпуск. Той приема, че такъв по-конкретно е случаят, когато длъжностно лице е отсъствало поради болест през цялата или част от календарната година и поради това е било лишено от възможността да упражни правото си на отпуск (Решение от 25 май 2011 г. по дело *Vombín Vombín*/Комисия, F-22/10).

В този смисъл Съдът на публичната служба приема, че длъжностно лице, чиято неработоспособност му е попречила да използва годишните отпуски, на които е имало право, към момента на прекратяване на неговото служебно правоотношение не би могло да бъде лишено от възможността да получи финансово обезщетение за неизползвания годишен отпуск (Решение от 15 март 2011 г. по дело *Strack*/Комисия, посочено по-горе).

2. Социално осигуряване

В Решение от 28 септември 2011 г. по дело *Allen*/Комисия (F-23/10) Съдът на публичната служба напомня, че съгласно общите разпоредби за изпълнение, свързани с възстановяването на медицинските разходи, признаването, че съществува тежко заболяване, изисква да бъдат изпълнени четири кумулативни критерия. При все това, тъй като посочените разпоредби въвеждат отношение на взаимозависимост между тези критерии, извършената по време на медицинския преглед преценка на един от тях може да промени преценката на другите. При това положение, макар да е възможно да изглежда, че един от критериите не е изпълнен, когато е преценяван сам по себе си, разглеждането му в светлината на преценката, извършена по отношение на другите критерии, може да доведе до противоположния извод, а именно че посоченият критерий е изпълнен. Следователно медицинското лице или лекарският съвет не могат да се ограничат до разглеждането само на един критерий, а трябва да извършат конкретен и подробен преглед на здравословното състояние на заинтересованото лице, като вземат предвид общо четирите гореспоменати критерия. Подобно разглеждане е още по-необходимо и поради това че процедурата за признаване на съществуването на тежко заболяване не предоставя същите гаранции от гледна точка на равнопоставеност между страните като при процедурите, предвидени в член 73 (относно професионалните заболявания и злополуките) и в член 78 (относно инвалидността) от Правилника.

⁷ Вж. бележка под линия 6.

Права и задължения на длъжностните лица

В Решение по дело AS/Комисия, посочено по-горе, Съдът на публичната служба приема, че използването на документи, представляващи медицинска тайна, в подкрепа на възражение за недопустимост, изведено от липса на правен интерес, представлява намеса на публичните власти в правото на зачитане на личния живот на жалбоподателя и че с тази намеса не се преследва никоя от целите, ограничително изброени в член 8, параграф 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (по-нататък „ЕКПЧ“), по-специално доколкото съдебният спор не се отнася до законосъобразността на решение с медицински характер.

Освен това в Решение от 5 юли 2011 г. по дело V/Парламент (F-46/09) Съдът на публичната служба приема, че прехвърлянето на трето лице, включително на друга институция, на събрани от институция данни за здравословното състояние на лице само по себе си може да представлява намеса в личния живот на това лице, независимо от последващото използване на така предоставените данни. Съдът на публичната служба обаче напомня, че върху основните права могат да се налагат ограничения, стига те действително да отговарят на цели от общ интерес и да не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на защитеното право. В това отношение Съдът на публичната служба счита, че следва да се позове на условията, предвидени в член 8, параграф 2 от ЕКПЧ.

Като претегля интереса, който Парламентът има от това да се увери, че наема на работа лице, годно да изпълнява служебните задължения, които ще му бъдат поверени, и тежестта на нарушението на правото на съответното лице на зачитане на личния му живот, Съдът на публичната служба приема, че макар прегледът при наемане на работа да обслужва легитимния интерес на институциите на Съюза, които трябва да бъдат в състояние да изпълняват задачите си, този интерес не обосновава прехвърляне от една институция в друга на особено чувствителни данни, каквито са медицинските, без съгласието на заинтересованото лице.

По-нататък в същото решение Съдът на публичната служба приема, че Регламент № 45/2001⁸ е бил нарушен. Съдът на публичната служба всъщност счита, че въпросните лични данни са обработени за цели, различни от тези, за които са били събрани, и при това без промяната на целта да е била изрично разрешена от вътрешния правилник на Комисията или на Парламента. Констатира се още, че не е установено прехвърлянето на данни да е било необходимо, за да позволи съобразяване със специфични права и задължения на Парламента в областта на трудовото право, тъй като последният е могъл да прикани самия жалбоподател да предостави информация за свои предходни заболявания или да проведе необходимите медицински прегледи чрез собствените си служби.

⁸ Регламент (ЕО) №45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142).

Съдебни спорове относно договори

1. Сключване на второ допълнително споразумение към договор за определен срок по член 2, буква а) от Условието за работа на другите служители на Европейския съюз (по-нататък „УРДС“)

В Решение на Съда на публичната служба от 13 април 2011 г. по дело Scheefer/Парламент (F-105/09) жалбоподателката е назначена за определен срок като срочно нает служител на основание на член 2, буква а) от УРДС. Този договор е продължен с първо допълнително споразумение, а след това с второ, което е „отмен[ило] и замен[ило]“ първото с цел да продължи договора на заинтересованото лице за нов определен период. Съгласно член 8, първа алинея от УРДС обаче договорът на срочно наетите служители, за които се прилага член 2, буква а) от посочените правила, може да бъде подновяван за определен срок само веднъж, тъй като „всяко последващо подновяване [става] за неопределено време“.

Съдът на публичната служба най-напред посочва, че в светлината на Директива 1999/70⁹ и на клаузите на приложеното към нея Рамково споразумение гореспоменатият член 8, първа алинея трябва да получи тълкуване, осигуряващо му широк обхват и да бъде прилаган стриктно. Въз основа на това Съдът на публичната служба приема, че договорът на жалбоподателката трябва да се разглежда като подновяван на два пъти, при това независимо от използваната във второто допълнително споразумение формулировка. Поради това Съдът на публичната служба стига до извода, че това допълнително споразумение трябва да бъде преквалифицирано по право в договор за неопределено време по самата воля на законодателя и че изтичането на определения в последното срок не може да доведе до прекратяване на договора на жалбоподателката.

Накрая Съдът на публичната служба посочва, че решението, с което се „потвържда[ва]“, че договорът изтича на определения във второто допълнително споразумение срок, е изменило съществено правното положение на заинтересованото лице, както то следва от член 8, първа алинея от УРДС, и представлява акт с неблагоприятни последици, приет в нарушение на тази разпоредба.

2. Сключване на договор за неопределено време, съдържащ клауза за прекратяване, в случай че не бъде издържан конкурс

В Решение по дело Bennett и др./СХВП, посочено по-горе, Съдът на публичната служба констатира, че клауза, която позволява прекратяване на договор, в случай че въпросният служител не бъде включен в списък с резерви, съставен след конкурс на общо основание, не дава възможност този договор да се квалифицира като договор за неопределено време, тъй като продължителността на един договор — както следва от клауза 3, точка 1 от Рамковото споразумение, въведено с Директива 1999/70 — може да бъде установена не само с „достигането на определена дата“, но и със „завършването на специфична задача или настъпването на определен случай“, като например съставянето на списък с резерви след конкурс.

⁹ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

3. Неподновяване на договор

В Определение от 15 април 2011 г. по дело Daake/СХВП (F-72/09 и F-17/10) Съдът на публичната служба приема, че макар писмото, което само напомня клаузите на договор относно датата на неговото изтичане, без да съдържа какъвто и да било нов елемент по отношение на тях, да не представлява акт с неблагоприятни последици, решението да не се подновява договор, напротив, може да представлява акт с неблагоприятни последици, който е различен от разглеждания договор и който може да бъде обжалван. Всъщност такова решение, което се взема след преразглеждане на интереса на службата и положението на заинтересованото лице, съдържа нов елемент по отношение на първоначалния договор и не може да бъде разглеждано само като потвърждаващо този договор решение.

Извъндоговорна отговорност на институциите

Съдът на публичната служба разширява съдебната практика — съгласно която отговорността за вреди следва да се разпредели, когато те са причинени едновременно от нарушение от страна на институция и по вина на пострадалия — като я отнася и за случаите, когато е налице нарушение от страна на институция и вина на трето лице (Решение по дело Missir Mamachi di Lusignano/Комисия, посочено по-горе).